

عنوان مقاله:

تحلیل ساختار ادبیات پایداری در ژانرهای تعلیمی و مقاومت

محل انتشار:

مجله ادبیات پایداری، دوره 12، شماره 23 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

فضل الله خدادادی - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)، قزوین، ایران.

رضا سمیع زاده - گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

خلاصه مقاله:

ادبیات پایداری تاریخچه ای به وسعت پانهدان انسان بر زمین دارد و ایستادگی در برابر نفس سرکش در اولین اشعار فارسی که به شکل ادبیات تعلیمی بروز کرده است، گونه ای از ادبیات پایداری است. ادبیات پایداری کهن که به شکل ادبیات تعلیمی متجلی گردیده است، پایداری انسان در برابر نفس (دشمن درونی) را به تصویر کشیده و دستور زبان روایی (ساختار بوطیقای) مختص خود را دارد؛ اما مفهوم پایداری در گستره زمان و بر اساس موقعیت انسان ها و ایستادگی آنها در برابر دشمنان خارجی متجاوز، در ژانر دیگری با عنوان ادبیات مقاومت (ادبیات پایداری)، با ساختاری دیگر متجلی گردیده است؛ به طوری که عناصری چون: موقعیت زمانی، جایگاه روایت شنو، نوع ژانر و ... در تشکیل این دو ساختار دخیل بوده اند. پژوهش حاضر به شیوه توصیفی- تحلیلی و با بهره گیری از منابع کتابخانه ای به بررسی عناصر روایی تاثیرگذار در تحول ساختار ادبیات پایداری در دو ژانر تعلیمی و مقاومت پرداخته است. نتایج پژوهش حاضر نشان می دهد که اگرچه مفهوم ادبیات پایداری در هر دو دیدگاه- قدیم و جدید- به معنای ایستادگی است؛ اما عناصری چون: «موقعیت روایت شنو»، «نوع دشمن»، «مفهوم پیام»، «موقعیت زمانی»، «بن مایه های مختلف» و «نوع ژانر» در تشکیل و تفکیک ساختار ادبیات پایداری در دو ژانر تفاوت هایی ایجاد کرده است.

کلمات کلیدی:

ادبیات پایداری، موقعیت روایت شنو، ادبیات تعلیمی، ساختار روایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1210689>

